

РЕШЕНИЕ

№ 17483

гр. С., 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря ПЕТЯ Н. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20221110134041 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от „Т. С.” ЕАД срещу С. К. К., с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищцовото дружество твърди, че е налице облигационно правоотношение с ответната страна, възникнало въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане по отношение на топлоснабден имот с адрес гр. С., ж.к. „Л.“ бл. 203, вх. В, ет. 1, ап. 48, аб. № 139001. Поддържа, че съгласно тези ОУ е доставял на ответника за процесния период топлинна енергия, за която не е заплатена дължимата цена. Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати следните суми: сумата от **1 045,44 лв.**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **м.05.2018 г. – м. 04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **24.06.2022 г.** до изплащане на вземането, сума в размер на **230,96 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 08.06.2022 г.**, сума в размер на **17,82 лв.**, представляваща главница за дялово разпределение за периода **м. 05.2019 г. – м. 04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **24.06.2022 г.** до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **4,12 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **01.07.2019 г. до 08.06.2022 г.**

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответникът С. К. не е подал отговор

на исковата молба. В откритите съдебни заседания оспорва иска по размер, без дължимите суми за сградна инсталация, твърди, че няма топлоснабдяване към имота, тъй като радиаторите са демонтирани и същият е необитаем от повече от 12 години. Поддържа, че третото лице – помагач не е извършвало отчет на топломерите в имота, тъй като такива няма. Моли съда да постанови решение, в което да отчете реалното потребление.

Конституираното трето лице – помагач – „Т. С.“ ЕООД поддържа, че дяловото разпределение за имота за периода е извършено в съответствие с действащата нормативна уредба.

Съдът, като обсъди доводите и възраженията на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По исковете с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Основателността на предявените искове за осъждане на ответника да заплати претендираната цена по договор за продажба на доставена топлинна енергия и за дялово разпределение се обуславя от кумулативното наличие на следните предпоставки: валидно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, извършена от ищеца реална доставка на топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, изискуемост на задължението за плащане на продажната цена. Съобразно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК в тежест на ищеца е установяване на горните предпоставки при условията на пълно и главно доказване. **Липсата на една от предпоставките води до неоснователност на претенцията.** В случай, че ищецът установи посочените по-горе обстоятелства, ответната страна следва да докаже опровергавания довод за неизпълнение факт – точно във времево и количествено отношение изпълнение на задължението за плащане на потребената топлинна енергия за процесния период.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че исковете са основателни. Съображенията за това са следните:

Първото релевантно по делото обстоятелство касае установяване наличието на облигационно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия.

Правната регламентация на правоотношението по продажба на топлинна енергия се съдържа освен в общата уредба по чл. 183 и сл. Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), още в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ). Съгласно последния правоотношението по продажба на топлинна енергия е договорно, сключвано при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) - чл. 150, ал. 1 ЗЕ. Предвидена е писмена форма на договора, която не е форма за действителност, а за доказване. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 ЗЕ), в отклонение от правилото на чл. 16, ал. 1 ЗЗД.

Характерна особеност за правоотношението по продажба на топлинна енергия е

обстоятелството, че за възникването на договорната връзка не е необходимо изрично волеизявление, като същото следва по силата на законовата презумпция на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, в приложимата за процесния период редакция, съгласно която всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда в режим на етажна собственост, присъединени към аБ.тна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти/потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Следователно, за да се приеме, че ответната страна има качеството потребител на топлинна енергия, то достатъчно е да се установи, че същата е собственик/ползвател на недвижим имот и е налице решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване **са подразбирани клиенти** на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

В константната и задължителна съдебна практика безпротиворечиво е изведено, че изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие, не е изчерпателно. Клиенти (потребители) на топлинна енергия могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а, пар. 1 ДР от ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. В този смисъл са мотивите към т. 1 от Тълкувателно решение № 2/17 г. по т. д. № 2/17 г. на ОСГК на ВКС.

С доклада по делото на основание чл. 146, ал. 1, т. 4 вр. чл. 153 ГПК съдът е обявил за безспорно между страните и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ответникът е собственик на процесния недвижим имот.

Това обстоятелство се потвърждава и от приложените по делото документи – договор за покупко-продажба на жилище (л.87), удостоверение за наследници (л.41) и данъчна декларация (л.81-84).

Въз основа на така очертаната нормативна уредба и гореизложените аргументи се обосновава извод за наличието на правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия по отношение процесния обект.

С доклада по делото на основание чл. 155 ГПК като служебно известно е обявено обстоятелството, че ОУ на ищеца за продажба на топлинна енергия на битови клиенти, касаещи процесния период, са влезли в сила.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема,

съответстващ на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебнотехническа експертиза (л.108-115), което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Съгласно същото количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т. нар. общ топломер, монтиран в аБ.тната станция. Показанията се отчитат ежемесечно. Вещото лице е установило по данни от дружеството, извършващо дялово разпределение – „Т. С.“ ЕООД през процесния период в имота не е имало отоплителни тела и не са монтирани топлоразпределители. По данни от ФДР в имота се ползва топла вода и поради това, че през процесния период 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. ответникът не е осигурил достъп за отчет на водомера за топла вода, са попълнени протоколи за неосигурен достъп и разходът за топла вода е начислен за **един** потребител при норма 140 литра на потребител за едно денонощие. За периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. количеството топлинна енергия, отдадено от сградната инсталация е изчислено от ФДР по нормативно регламентираната формула. Процесният имот има отопляем обем по проект 212 м³, на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация. В заключение вещото лице посочва, че сумите за топлинна енергия за имота на ответника са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба.

По делото е изслушано и заключението на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и обосновано, изготвено от специалист, притежаващ необходимите знания, и отговарящо пълно на поставените въпроси, без да се пораждат съмнения за неговата правилност. Според вещото лице (л.118-121) в счетоводството на ищеца няма данни за плащане на процесните суми за имота. Задълженията на имота за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. са в размер на 1 045,44 лв. за топлинна енергия, 234,27 лв. мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 08.06.2022 г. върху главницата за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г., 17,82 лв. възнаграждение за услугата „дялово разпределение“ за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2022 г. и 4,47 лв. мораторна лихва за периода 01.07.2019 г. – 08.06.2022 г. върху главницата за дялово разпределение.

Видно от заключението на съдебнотехническата експертиза през процесния период за имота са начислявани единствено суми за топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване /БГВ/ и за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, като спорният по делото въпрос е дали законосъобразно е изчислена сума за топлинна енергия за БГВ.

Съгласно чл. 52, ал. 1, т. 1 от Общите условия на „Т. С.“ ЕАД клиентът е длъжен да осигури достъп до имота си за отчитане и контрол на средствата за индивидуално измерване и разпределение на топлинната енергия.

Видно от представените от третото лице – помагач „Т. С.“ ЕООД протоколи за неосигурен достъп (л.92-93) до процесния имот не е осигурен достъп за отчет за отоплителния сезон 2018/2019 г., като третото лице – помагач е осигурило две дати за отчет – 25.05.2019 г. и 30.05.2019 г., както и за отоплителния сезон 2019/2020 г., като отново са осигурени две дати за отчет на уредите – 28.06.2020 г. и 02.07.2020 г.

Съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.), която е приложима за отоплителния сезон 2018/2019 г., когато не е осигурен достъп за отчитане, изразходваното количество гореща вода в отделните имоти се разпределя при норма за разход на потребление за гореща вода 140

литра на обитател за едно денонощие.

Съгласно чл. 69, ал. 2, т. 2 от Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г., която е приложима за отоплителния сезон 2019/2020 г. на основание § 3 от ПЗР, когато не е осигурен достъп за отчитане, изразходваното количество гореща вода в отделните имоти се разпределя при норма за разход на потребление за гореща вода 140 литра на обитател за едно денонощие.

В тази връзка, съдът намира за неотнотосим представения от ответника протокол за допълнителен отчет (л.106), тъй като същият отразява показателите на водомера в имота към 31.08.2023 г., доколкото процесният период е 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. и ответникът не е осигурил достъп за отчет на уреда в посоченото от третото лице – помагач време.

В настоящия случай ответникът не е изпълнил задължението си по чл. 52, ал. 1, т. 1 от Общите условия да осигури достъп за отчет на водомера в имота си на две поредни дати за всеки отоплителен сезон и законосъобразно топлинната енергия за БГВ е отчетена при норма 140 литра на обитател за едно денонощие и съобразно това са начислени суми за БГВ.

Предвид гореизложените изводи искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ за заплащане на цената за доставена топлинна енергия се явява доказан по основание.

Поради това, искът с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ за заплащане на главница за топлинна енергия следва да се уважи за сумата от **1 045,44 лв.**, представляваща цена на доставената топлинна енергия до имота за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г. Върху сумата от 1045,44 лв. се дължи и законна лихва от датата на подаване на исковата молба в съда – 24.06.2022 г. до окончателното плащане.

По делото ищецът претендира и вземане за възнаграждение за дялово разпределение за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. в размер на 17,82 лв., ведно със законната лихва от 24.06.2022 г. до окончателното плащане.

За основателността на иска следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

При така разпределената доказателствена тежест, съдът намира, че искът е основателен. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал. 2 на чл. 22 от ОУ клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Ето защо, ищецът е материалноправно легитимиран да получи претендираното възнаграждение за дялово разпределение.

В случая, от събраните по делото писмени доказателства се установява, че през процесния период е бил сключен договор за дялово разпределение с лице, регистрирано по реда на чл. 139а от ЗЕ, и че тази услуга е извършвана от него. От таблица № 3 от заключението на съдебно-счетоводната експертиза (л.120) се установява, че начислената сума за услугата дялово разпределение за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. е в размер на 17,82 лв.

Предвид изложеното, искът за заплащане на възнаграждение за дялово разпределение следва да се уважи в пълния предявен размер за сумата от **17,82 лв.** и за периода 01.05.2019 г. – 30.04.2020 г. Върху сумата от 17,82 лв. се дължи и законна лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 24.06.2022 г. до окончателното плащане.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Основателността на иска предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забавата в случая се определя съобразно уговореното от страните.

По отношение на претендираната мораторна лихва върху непогасената главница за топлинна енергия за периода от 15.09.2019 г. до 08.06.2020 г. съдът взе предвид, че в този период са приложими Общите условия за продажба на топлинна енергия „Т. С.“ ЕАД на битови клиенти в гр. С., в сила от 12.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 2 от същите, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия е предвидено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъде поставен ответникът в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/.

Съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза (л.121, стр. втора) задължението за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2020 г., изчислена за периода 15.09.2019 г. – 08.06.2022 г. е в размер на 234, 27 лв.

Предвид изложеното и с оглед на диспозитивното начало в гражданския процес, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се уважи изцяло за сумата от **230,96 лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода 15.09.2019 г. – 08.06.2022 г.

Искът за мораторна лихва върху възнаграждението за дялово разпределение, следва да се отхвърли като неоснователен по следните съображения:

Макар по делото да се установи наличието на главен дълг, не е доказана втората предпоставка за уважаване на иска, а именно – моментът, от който ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума. Това е така, тъй като по делото не са ангажирани от ищеца доказателства, от които да се установява какъв е бил уговореният срок за плащане на услугата дялово разпределение, за да може да се определи от кой момент ответникът е изпаднал в забава в погасяването на процесната сума за дялово разпределение, респ. ако не е бил уговорен такъв срок, то не са ангажирани от ищеца доказателства за отправена и получена покана от ответника (арг. от чл. 84, ал. 2 ЗЗД).

По изложените съображения, искът с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 4,12 лв. – мораторна лихва върху задължението за главница за услугата „дялово разпределение“, изчислена за периода 01.07.2019 г. – 08.06.2022 г., следва да се отхвърли като неоснователен.

По разностките:

При този изход на спора и предвид направеното искане за присъждане на разноси, право на такива има ищецът съобразно уважената част от исквете. Същият доказва разноси в общ размер на 656,93 лв., от които, 51,93 лв. държавна такса, 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, 250 лв. депозит за съдебно-техническа експертиза, 250 лв. депозит за съдебно-счетоводна експертиза и 5 лв. такса за издаване на съдебно удостоверение. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от **654,85 лв.** съразмерно на уважената част от исквете.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. К. К., ЕГН *****, да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б следните суми:

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **1 045,44 лева**, представляваща стойността на незаплатената топлинна енергия за периода от **01.05.2018 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **24.06.2022 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД във вр. с чл. 150 ЗЕ сумата от **17,82 лева**, представляваща възнаграждение за услугата дялово разпределение за периода **01.05.2019 г. – 30.04.2020 г.**, ведно със законната лихва за забава от **24.06.2022 г.** до изплащане на вземането;

- на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **230,96 лева лв.**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за реално доставена топлинна енергия, начислена за периода от **15.09.2019 г. до 08.06.2022 г.**,

които суми се отнасят до топлоснабден имот с адрес: гр. С., ж.к. „Л.“, бл. 203, ет. 1, ап. 48

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: *****, ул. „Я.“ 23 Б срещу С. К. К., ЕГН: ***** иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **4,12 лева**, представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за услугата „дялово разпределение“ за периода 01.07.2019 г. – 08.06.2022 г. **като неоснователен.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК С. К. К., ЕГН: ***** да заплати на „Т. С.“ ЕАД, ЕИК: ***** разноси в размер на **654,85 лева**, представляваща разноси в производство съразмерно на уважената част от исквете.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач – „Т. С.“ ЕООД на страната на ищеца – „Т. С.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2 – седмичен

срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____